

Tab, der paa den Maade paaføres ham, erstattet. Om Rigtigheden af denne Tanke kan der vistnok ingen Tvivl være, og den er heller ikke bleven draget i Tvivl under denne Sags tidligere Behandling. Det synes ligeledes naturligt, at den Erstatning, som maa tillægges den Person, der paa denne Maade bliver skadelidt, bliver ydet af Kommunen, og heller ikke herom har der været Tvivl ved Sagens tidligere Behandling saa lidt som i det Udval, der blev nedsat i forrige Samling, og hvoraf jeg var Medlem. Meningsforskjellen der gik nemlig kun ud paa, at man mente at maatte beskytte Kommunerne imod altfor betydelige Byrder derved, at Staden, naar den oversteg et vist Beløb, blev lagt paa en større Kreds. Den Tanke, som den sidste ærede Taler fremhævede, nemlig at det skulde være uretfærdigt at udrede Erstatning af Kommunekassen, da den paa den Maade ogsaa vilde blive udredet af de Personer, som ikke have fast Eiendom, forekommer mig meget overraskende; thi Grunden til Bestemmelsen er jo den, at den Person, som lider Skade paa sin Eiendom, skal have Erstatning, og at denne Erstatning skal udredes af dem, som vilde kunne lide Skade, dersom Ilden greb videre om sig. Naar Brandvesenet gjør Skade paa min Eiendom for at kunne røgte sit Hverv, foretages derved en Gjerning, som kommer alle dem til Gode, der kunne lide Skade, hvis Ilden fik videre Udbredelse. Det synes, som om den ærede sidste Taler har overset, at ikke blot faste Eiendomme kunne brænde, men ogsaa Bøvær, og det falder af sig selv, at Enhver, der kunde lide Skade ved Ildens videre Udbredelse, maa være kaldet til at deltage i Udbredelsen af den Erstatning, hvorom der kan blive Tale. Der har under Sagens tidligere Forhandling kun været Spørgsmaal om, hvor vidt det var muligt at undgaa at paalægge Kommunen Erstatning derved, at man lagde den paa Assurancefeskaberne eller henviste vedkommende Skadelidende til Assurancefeskaberne, men dette forekommer mig i og for sig at være uretfærdigt. Naar Nogen gjør Skade paa min Eiendom, forekommer det mig at være besynderligt at sige til mig: Du skal ikke have den Skade erstattet, som jeg paafører Dig, thi Du kan assurere. Det synes ganske klart, at den, der gjør Skade, bør erstatte den, og naar Skaden gjøres i Kommunens Interesse for at afvende større Brandfare, maa Kommunen være nærmest til, at udrede Erstatning. Dog selv om man lader dette Spørgsmaal ligge, maa det, for at man kan henvide de Paagjældende til at forsikre, være en absolut Betingelse, at det er muligt for dem at fikre sig imod det Tab, de paa denne Maade kunne komme til at lide; men de Undersøgelser, der bleve anstillede i Udvalget, have navnlig ledet til det Resultat, at det ikke var praktisk muligt at fikre sig gjennem Forsikringer, og til det samme Resultat er Ministeriet kommet ved den yderligere Undersøgelse, det har anstillet.

Naar der saaledes som Resultat foreligger, at kun et enkelt lille Forsikringselskab, det, der er repræsenteret af den ærede sidste Taler, indlader sig paa den Slags Forsikringer, er man stillet lige over for de Alternativer, enten at lade de Folk, som lide Skade paa en saadan Maade, uden Beskyttelse, eller ogsaa at tiltræde den Tanke, der er nedlagt i det foreliggende Lovforslag, og det forekommer mig da ikke, at dette Spørgsmaal kan være tvivlsomt.

Dan: Det kan vistnok gjerne indrømmes, at den Anskuelse, som den ærede første Taler gjorde gjældende med Hensyn til Spørgsmaalet om, af hvem eller fra hvilken Side Erstatningen skal udredes for de i dette Lovforslag omhandlede Brandskader, er rigtig. I det Mindste kan jeg for mit Vedkommende theoretisk tiltræde Rigtigheden, for saa vidt han mente, at det vilde være rettest, at Erstatningen ydedes af Brandforsikringsforeningerne; men naar man vil tage Sagen praktisk, maa jeg dog væsentligt slutte mig til den Anskuelse, som blev gjort gjældende af den ærede sidste Taler. For det Første maa vi jo erindre, at dette Lovforslag er fremgaaet som Frukten af de Forhandlinger, der fandt Sted i forrige Samling, idet det, saa vidt mig bekendt, er et Udtryk for de Anskuelser, der dengang fremkom fra Fler-tallet. Dernæst maa jeg tillade mig at minde om, at det vist ikke vil kunne lade sig gjøre ved Lov at paalægge de vedkommende Forsikringsforeninger som Pligt i deres Love eller Vedtægter at optage en Bestemmelse om, at de tillige erstatte de Brandskader, som ere Gjenstand for nærværende Lovforslag. Jeg tror derfor, at man af praktiske Hensyn maa komme til det Udfald, at man bør tiltræde nærværende Lovforslag, og jeg kan da ogsaa i alt Væsentligt gjøre det. Der er kun en enkelt Bemærkning, jeg vil tillade mig at gjøre med Hensyn til en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg ikke finder ganske rigtig. Naar der nemlig med Hensyn til Dagpenge for de Mænd, der skulle foretage Synet over den fremkomne Skade, er gjort en saa stor Forskjel mellem Kjøbenhavn og Landet, at denne endog løber op til det Dobbelte, kan jeg ikke finde nogen ret Grund dertil. Da der heller ikke i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, findes nogen Oplysning, som kan være veiledende i saa Henseende, har jeg ikke kunnet afholde mig fra at gjøre denne Bemærkning gjældende, som jeg nu for Øvrigt skal henstille til ærede Medlemmers nærmere Overveielse. Jeg skal dog bemærke, at jeg for mit Vedkommende ikke vil stille noget Ændringsforslag herom, da det ikke er saa væsentligt for mig at faae en Forandring i den Henseende indført, med mindre jeg ved at træde i Samraad med andre ærede Medlemmer skulde finde Anledning dertil.

Sørensen: I Overensstemmelse med den